

ANTI-
EMPERYALİST
ANTI-
OLİGARŞİK

CEPHE

THKC/HDÖ

MERKEZ YAYIN ORGANI

YIL: 20, 1990

POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ'NDE

Öncü Savaşı

MADDE: 1

Emek Üretir

MADDE: 2

Zor Bölüştürür

Oligarşinin Zor Güçleri

Bertaraf Edilmelidir

KOÇ'TAN EVREN'E:

"Emrinize Amadeyim"

BİR İŞBİRLİKÇİ AİLE:

Sabancı

KİT'LER

Emperyalistlere Satılamaz!

EL SALVADOR:

Gerilla Savaşında

Ateş-Kes Nedir?

ONLAR DEVRİMLERDE YAŞIYOR

Lenin

Marti

Sandino

Bardakçı

Akman

Temizalp

Güneş

Eriş

Atılğan

26 OCAK 1976

Beylerderesi

CHE:

Ölüm, Hoş Geldi, Safa Geldi

Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi

**HALKIN
DEVRİMCİ
ÖNCÜLERİ**

CEPHE, THKC/HDÖ-
Genel Yönetim ve Askeri
Harekât Komitesi'nin bir
yayıdır. 1990

Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi'nde ÖNCÜ SAVAŞI

Öncü Savaşı, en kısa tanımıyla, III. bunalım döneminde geri-bıraktırlmış ülkelerde, bu dönemin ve ülkenin özelliklerine uygun olarak, Halk Savaşını başlatmak amacıyla, silahlı propagandayı temel, diğer ekonomik, demokratik ve politik mücadele biçimlerini tali olarak ele alan halkın devrimci öncülerinin (Parti ve Cephe kadrolarının) yürüttüğü mücadeledir. Bu nedenle Öncü Savaşı, anti-emperyalist ve anti-oligarşik devrim sürecinde, Halk Savaşı gibi stratejik nitelikte bir aşamadır ve başarısız stratejik sonuçlar doğurur.

Halk Savaşını başlatmak amacına yönelik tüm faaliyetin Öncü Savaşının kapsamını belirlemesi, çok yönlü bir mücadele yürütülmesi demektir. Bu öylesine bir mücadeledir ki, Halk Savaşının kitlesel ve örgütsel koşullarını yaratmayı temel alır ve diğer amaçlar buna tabidir.

Öncü Savaşını niteleyen ikinci özellik, bu amaçlara ulaşmada kullanılan temel araca ilişkindir. Bu da, silahlı propagandadır. Böylece, temel açısından, amaç-araç uyumu ortaya çıkar. Silahlı propagandanın hedefleri, bu durumda, Halk Savaşının başlatılabilmesinin koşullarını yaratmak olarak belirginleşir. Ama bu hedef, aynı zamanda, tali mücadele biçimlerinin de hedefini oluşturur.

Öncü Savaşının amacı, suni dengeyi bozmak ve halk kitlelerini bilinçlendirmek, örgütlemek ve harekete geçirmek olarak da ifade edilebilir. Burada örgütlenmenin ve harekete geçirmenin biçimini belirleyen Halk Savaşıdır. Yani Öncü Savaşındaki örgütlenme, Halk Savaşının yürütülmesine uygun örgütlenmeye temel oluşturacak ve bu örgütlenmeye kitlesel düzeyde geçişi sağlayacak biçimde olmak zorundadır. Halk kitlelerinin siyasal olarak kazanıldığı koşullarda (tep-

kileri açıktır) yürütülecek Halk Savaşı için silahlı devrimci güçlerin üç ana bölümde örgütlenmesi gereklidir. Öncü Savaşı, bu üç ana bölüm içinde bir silahlı gücün oluşmasına yönelmek zorundadır. Bir başka deyişle, Öncü Savaşındaki örgütlenme, bu üç ana birliğin çekirdeği (nüvesi) olmak durumundadır. Yine aynı biçimde Öncü Savaşının yoğunlaştırılacağı alanlar, (ki bunu, gerilla savaşının operasyon alanı olarak tanımlıyoruz) gelecekteki (Halk Savaşındaki) kurtarılmış bölgelerin ve gerilla üs bölgelerinin oluşturulacağı alanlar olmak zorundadır.

Öncü Savaşının amaçlarının bu belirlenişi, başlangıçtan itibaren örgütün mevzilenmesinin (stratejik) nerede ve nasıl yapılacağını belirler. Öncü Savaşında doğru bir mevzileme yapılabilmesi, demek ki, ülke somutuna ilişkin ayrıntılı bir tahlili gerekli kılmaktadır. Bilinçli ve örgütlü bir mücadele süreci olarak Öncü Savaşı, başlangıçtan itibaren, belirli hedeflere yönelik olarak planlanır, örgütlenir ve yürütülür.

Öncü Savaşı, bir yandan suni dengeyi bozma yönünde, yani bozma temelinde yürütülürken, diğer yandan kitleleri bilinçlendirme ve örgütlenme çalışması olarak yürütülür. Bu iki amaç birbirine bağlıdır, ama yine de kendilerine özgü yanlar taşırlar.

Suni dengeyi bozma amacı, suni dengenin kurulmasını, korunmasını ve pekiştirilmesini sağlayan koşulların ortadan kaldırılması ve bunun için kullanılan güçlerin işlemez hale getirilmesi olarak belirginleşir. Suni dengenin oligarşinin siyasal zoruna dayanması nedeniyle, Öncü Savaşı, oligarşinin siyasal zorunu işlemez hale getirmeyi amaçlar, ama şu ya da bu biçimde değil, **sunî dengeyi korumak, sürdürmek ve pekiştirmek amacıyla kullanılan siyasal zorun**

etkisizleştirilmesi, işlemez hale getirilmesi söz konusudur. Yoksa oligarşinin siyasal zorunu (somut ifadesi olarak tüm zor güçlerini) bir bütün olarak ortadan kaldırmak ya da etkisizleştirmek, Öncü Savaşının amacı olamaz; bu amaç, doğrudan Halk Savaşının kapsamına girer.

Demek ki, Öncü Savaşı aşamasında oligarşinin siyasal zorunu ortadan kaldırmak söz konusu değildir. Bu evrede, bu zorun belli bir amaçla (suni denge) sınırlı kullanımını etkisizleştirmek amaçlanır.

Suni denge, siyasal zorla, yani oligarşinin silahlı güçleriyle, toplumsal dengesizliğin düzenlenmesi olduğu gerçeği, ilk görevin, bu güçlerin, bu amaçla kullanımını engellemek olduğunu tanıtlar. Bu yüzden, Öncü Savaşında oligarşinin zor güçlerinin (resmi ve sivil) faaliyetine özel önem verilir. Oligarşi, kuvvetini kullanmamak için gösterirken, bir bakıma “kuvvet gösterisi” yaparak “yenilmez ve karşı konulmaz” bir güç olduğunu halk kitlelerinin kafalarına sabit bir fikir olarak yerleştirmeyi amaçlar. Bu durumda, Öncü Savaşı yürüten örgüt kuvvetini göstermek için kullanmak zorundadır.

Öncü Savaşında temel mücadele biçimi silahlı propagandadır. Silahlı propaganda, gerilla savaşının (kır ve şehir gerilla savaşı olarak) devrimci politik amaçlarla, siyasal gerçekleri açıklama kampanyasının bir aracı olarak yürütülmesi, yani politik kitle mücadelesi olarak ele alınmasıdır. Gerilla savaşı, halk kitlelerine şikayet ve taleplerini seslendirecekleri bir “kürsü” sağlar. Gerilla gücü, politik bir güç olarak ve gerilla savaşı bir “kürsü” olarak ortaya çıkar. Böyle bir güç ve “kürsü”nün sürekliliğini sağlamak zorunludur. Halk kitleleri, günlük yaşamlarında karşılaştıkları her türlü haksızlığı, suistimali, baskıyı, rüşveti, işkenceyi, zorbalığı vb. bizlere iletmelidirler. Ve bu gerçekleştiği oranda onları örgütlemek ve mücadeleye sokmak mümkündür.

Sözün özü, gerilla savaşının siyasal gerçekleri açıklama kampanyasının bir aracı, ama temel aracı olarak kullanılması zorunludur. Bu da, iki yönlü bir mücadele ortaya çıkarır. Birincisi, doğrudan stratejik hedefin ortaya konulması yönünde, örgütlü ve planlı bir şekilde siyasal gerçekleri açıklama kampanyasının yürütülmesidir. İkincisi ise, somut koşullarda ortaya çıkan ve halk kitlelerinin bize ilettiği şikayet ve talepler doğrultusunda mücadele yürütülmesidir. Bu, doğrudan kitlelerin kendiliğinden gelen siyasal teşhir konularını kapsar ve taktik eylemleri belirler. Bu ikinci yön birinciye bağlıdır, ama burada yapılacak bir yanlışlık kitle kuyrukçuluğuna yol açarak, mücadeleyi kendiliğinden gelmeciliğe dönüştürür.

Kitlelerin ekonomik-demokratik ve siyasal

talepleri doğrultusunda eylem yapmak olarak bilinen bu ikinci yön, birinci yönden (stratejik) bağımsız olarak ele alınması halinde, kitlelerin taleplerinin devrimci içeriğini saptamak ve stratejik bir mücadelenin parçası olarak yürütmek olanaksızlaşır. Söz konusu olan kitlelerde uyanan siyasal teşhir tutkusu sonucu bize ilettikleri her konuda (şikayet ve talep olarak) devrimci öncünün eylem yapması değildir. Böyle bir tutum, mücadeleyi yerelleştirir ve kitleleri pasifize eder. Öncü Savaşı yürüten örgüt, başlangıçta her yere koşmaz, gücünü aşan hareketlerin içine girmez, güçlerini bölmez. Bu nedenle, başlangıçta, genel siyasal hedefler, somut durumun öne çıkardığı taktik hedefler olarak belirdiği ve geliştiği biçimiyle ele alınır. Yani, burada önemli olan herhangi bir siyasal gerçeği teşhir etmek değil, genel siyasal hedefle bağlantısı açık ve görünür olan bir siyasal gerçeği teşhir etmektir. Öncü Savaşının gelişimine bağlı olarak, bu teşhir kampanyası geliştirilir ve yaygınlaştırılır. Öncü Savaşının başlangıcında bu kampanyanın merkezi ve ülke çapında yürütülmesi esastır. Yerel nitelikteki siyasal gerçekleri teşhir edebilecek bir güç ve yapıya ulaşıldığında ve ulaşıldığı oranda genel merkezi hareket ile koordineli olarak yerel siyasal gerçeklere yönelik gerilla eylemleri gündeme gelecektir.

Böyle bir kavrayışla ele alınan bir Öncü Savaşının örgütlenmesi ve mekanizması şüphesiz başka türlü kavrayışlardan ve anlayışlardan farklı olacaktır.

”Her mücadele biçimi kendine uygun bir tekniği ve uygun mekanizmayı gerektirir. Nesnel koşullara göre, parlamenter mücadele başlı başına mücadele biçimi haline geldiği zaman, partide de, kaçınılmaz olarak parlamenter mücadele mekanizmasının karakteristik çizgileri daha güçlü bir biçimde ortaya çıkar. Ama buna karşılık, nesnel koşullar kitlelerin mücadelesini siyasal grevler ve ayaklanmalar şeklinde ortaya çıkardığında, proleteryanın partisi, bu mücadele biçimlerine hizmet edecek bir mekanizmaya sahip olmalıdır. Söylemeye gerek yok ki, bu, parlamenter mekanizmadan farklı olarak biçimlendirilmiş özel bir mekanizma olacaktır.

Öte yandan, sadece proleterya değil, her sınıfın politik bakımdan yönetici öncülerinin bileşimi, hem bu sınıfların durumuna bağlıdır, hem de mücadelenin temel biçimine bağlıdır.”*

* Lenin, *Collected Works*, Cilt: 11, s. 351.

BUGÜNE KADAR KI EKONOMİK DÜNYANIN TÜM ANAYASASI ŞU BİÇİMDE KALEME ALINAN SON DERECE KISA BİR ANAYASADIR:

Madde: 1

Emek, üretir.

Madde: 2

Zor, bölüştürür.

Son bir yıldır, T. Özal'ın ağzından oligarşi sürekliliği olarak "kısa anayasa"dan söz etmektedir. Onların bu önerisi, istediklerini istedikleri zaman yapabileceği keyfilikten başka birşey değildir.

Oysa tarihsel olarak anayasalar, burjuvazinin feodalizme karşı mücadelesinden doğmuştur ve asıl olarak feodal toprak beylerinin "keyfi yönetime" son vermenin ürünüdür. Bu şekilde ortaya çıkan "burjuva hukuku", köylülerin ve işçilerin mücadeleye katılmalarıyla birlikte bir dizi değişikliklere uğramıştır. Özellikle "demokratik hak ve özgürlükler" kitlelerin mücadeleye katılmalarının ürünüdür.

Halk kitlelerinin feodalizme karşı mücadeleye katılmalarıyla, demokratik hak ve özgürlüklerin genişletilmesi, egemen sınıf olarak burjuvazinin gücünü hiçbir biçimde yok etmemiştir. Sadece bu egemenliğin belli sınırlar içinde tanımlanmasını getirmiştir. İşte bu tanımlanma anayasalarda ifadesini bulmaktadır.

Sermaye sahibi ya da büyük toprak sahibi olarak egemen sınıflar, hiçbir zaman üretici olmamışlardır. Onlar, sadece, üreticilerin, işçilerin ve köylülerin ürettiklerine, toprağın ve makinelerin özel mülkiyeti sayesinde el koymaktadırlar. Bir başka deyişle, fabrikada çalışan işçi, toprak işleyen köylü kendi emeğiyle ürünlerin gerçek yaratıcısı ve üreticisidirler. Egemen sınıflar ise, bu ürünleri, kendi kurulu düzenlerine göre mülkiyetlerine geçirirler. Bu mülk edinmenin sağlanabilmesi için, onların elinde ordusuyla, polisiyle, jandarmasıyla mahkemeleriyle ve cezavleriyle kurulmuş bir makine vardır. İşte bu makine devlettir ve devlet, egemen sınıfın zor ve baskı aygıtıdır.

Fabrikada üretilen bir mal, bizzat üretici olan işçiler tarafından mülk edinilemez. Bu malın,

kime ve kaçaya satılacağı, o malı üreten işçilerin belirlediği bir şey değildir. Patronlar, sadece sermaye sahibi olmak ve sermayesini koruyan devlet gücüne egemen olmak sayesinde, doğrudan üreticilerin ürünlerine el koyabilmektedirler. Kapitalistin yaptığı tüm iş, işlenecek hammaddeler ile üreticiyi, yani işçileri, bir araya getirmekten ibarettir. Onun tüm ekonomik ve toplumsal görevi de, sadece budur.

Sermaye sahibinin gördüğü bu iş, herhangi bir işçinin de yapabileceği bir iştir ve o ölçüde de basittir. Ama bu iş, özel mülkiyete dayalı toplumsal ilişkilerle ve özel mülkiyetin koruyucusu devlet gücüyle öylesine güçlü bir biçimde oluşturulmuştur ki, herhangi bir işçi ya da işçiler, bunu kendilerinin yapabileceklerini hayal bile edemezler ve etmeleri yasalarca yasaklanmıştır. Mevcut düzenin kendi sınırları içinde kurulan herhangi bir işçi şirketinin başına gelenleri herkes bilmektedir.

Tüm bunların sırrı, üretim araçlarının yani fabrikaların özel mülkiyetinde gizlidir. Bu mülkiyetin koruyucusu ise, devlet gücüdür, yani zor aygıtıdır.

Oysa, herhangi bir fabrikada üretilen ürünlerin ana maddeleri ya da üretimde kullanılan makineler, hep işçilerin ürünüdür. Ama bunlar farklı yerlerde ya da ülkelerde bulunan işçilerin ürünüdür. İşte bu farklılık, kapitalistin devreye girdiği yeri belirlemektedir. Sermaye sahibi, işçilerin kendi ürünlerini, "para" yoluyla ve "para" sahibi olarak birbirleriyle ilişki içine sokar. Böylece bir yerdeki işçinin ürünü, bir başka yerdeki işçinin hammaddesi olarak iş görmeye başlar. Tüm bunlar, "pazar" denilen ilişkiler içinde süreç olarak ortaya çıkarlar. Bir başka anlamda "pazar", ürünlerin sahiplerini birbirleriyle "özgürce" bir

araya gelip ürünleri değiştirdikleri yerdire. Bu burzuvazinin dilinde “özgürlük”, kendi pazarının özgürlüğüdür.

Eğer bu “pazar”a, doğrudan üretici olarak, küçük-köylü kendi ürünleriyle girecek olursa, nasıl ürünlerinin yok pahasına elinden alındığını hemen görecektir. Ama küçük-köylü üretiminin, aile emeğine dayanan ve doğa koşullarının çerçevesi içinde oluşan verimliliğe dayalı niteliği, bu köylünün, ürünün kendisine maliyetini düşük görmesine yol açar. Bu nedenle, pazarda kendi ürününe verilen her fazla, ona kâr gibi gözükür. Oysa üretimde kullanılan aile emeğinin, her biri bir işçi olarak çalıştığı koşullarda sağlayacağı “ücret”, küçük-köylü hesabı içinde bulunmaz. Dolayısıyla kendi ürünlerini maliyetine elden çıkarır.

Küçük-köylünün ürünlerinin düşük fiyatlarla pazarda satılması, aynı zamanda işçilerin ücretlerinin de düşük tutulması için kullanılır. İşçi ücretleri hesaplanırken kullanılan “akıllı” yöntemlerle, et yerine kuru fasulyenin fiyatı esas alınır. Eğer bu ürünün fiyatı düşük tutulabilirse, işçinin ücreti de düşük tutulabilecektir. Şayet işçiler böyle bir durumu kabul etmezlerse, onları buna boyun eğdirecek güç vardır ve bu güç devlet gücüdür.

Aynı biçimde küçük-üretici de, kendi ürününü daha yüksek fiyatlarla satmak ister ve bu amaçla hakkını aramaya kalkarsa, onun da karşısında göreceği güç aynıdır ve bu, devlet gücü olarak somutlaşır.

İşte bu nedenler ile egemen sınıfın baskı ve zor aygıtı olan devlet, işçi ve köylülerin devleti haline gelmedikçe, üreticiler, hiçbir zaman emeklerinin karşılığını alamazlar. İşçilerin ve köylülerin birleşik mücadelesiyle, patronların ve büyük toprak sahiplerinin egemenliğine son vermek olanaklıdır.

Bu ise, devrim yapmak demektir.

Egemen sınıflar, bu nedenle devrimden korkarlar ve ellerinden gelen her şeyle buna karşı mücadele ederler. Bu mücadelede devletin zor güçlerinin, ordunun ve polis kullanılması özel bir önemi vardır. Ama bu tek yöntem değildir. egemen sınıfların kullandıkları diğer yöntemler, işçilerle köylülerin bir araya gelmelerini engellemek amacıyla yöneliktir. Bu amaç, çoğu durumda köylünün çıkarı ile işçinin çıkarının aynı olmadığı izlenimini yaymakla sağlanır.

Egemen sınıflar, bu amaçlarına ulaşmak için, demokrasiyi bir “lüks” olarak görürler. Çünkü demokraside, nüfusun çoğunluğunun dediği olur ve işçiler-köylüler nüfusun büyük bir çoğunluğunu oluştururlar. Bu açıdan onlar, göstermelik bir demokrasiden bile çekinirler. Ancak insanlığın tarihsel olarak ilerlemesi ve bilinçlenme-

si karşısında, kitlelerin demokratik istemlerini uzun süre baskı altında tutamayacakları açıktır. Böyle durumlarda “parlamentar demokrasi” ye izin verirler.

Dört-beş yılda yapılan genel seçimler yoluyla, devletin yasama organının üyeleri seçilir. Tüm yasaları yapmak durumunda olan parlamentonun böyle bir oluşumu, kimi zaman egemen sınıfın çıkarlarıyla çelişen bazı küçük değişikliklere yol açabilir. Ama böyle küçük değişiklikler bile, egemen sınıflar için, bir “yol”dur ve kesinkes engellenmesi gereken durumlar yaratılabilir. Bu durumlarda, ya parlamento feshedilecektir, yani askeri darbeye başvurulacaktır; ya da parlamento göstermelik olarak varlığını sürdürecektir, ama asıl kararlar hükümet tarafından alınacaktır. Hükümetler ise, egemen sınıfların has adamlarından oluşturulduğu takdirde, kendilerinin egemenliğini tehdit eden ve kârlarını azaltan durumlar çok az ortaya çıkabilecektir.

İşte oligarşinin siyasal temsilcisi T. Özal’ın ağzından dile getirilen “kısa anayasa”, göstermelik bir parlamentonun bile onların çıkarlarına ters düştüğünün ve tüm yetkinin yürütmede, yani hükümette toplanması isteğinin ifadesidir. Bu, devlet aygıtına tam olarak egemen olan oligarşinin halk kitlelerinden korkusunun bir ifadesi olduğu kadar, gerçeğin bir başka boyutunun, yani emeğin ürettiği, ama zorun bölüştürdüğü gerçeğinin de bir ifadesidir.

Bizim gibi ülkelerde, egemen sınıfların devlet gücünün temel dayanağı ülke dışındaki güçlerdir. Bu güçler, ülkeyi sömüren emperyalist güçler olarak ülkedeki her türlü ekonomik ve siyasal gelişmelerin asıl sorumlularıdır. Geribıraktırlmış ülkede, egemen güçler, emperyalizmle tam bir uyum içinde, emperyalist üretim ilişkilerinin yaratıcısı ve geliştiricisi olmuşlardır. İktidardaki oligarşi, emperyalizmin ülkedeki varlık biçimidir.

Devlet zoru olarak oligarşinin siyasal zoru, bugün, halk kitlelerinin tepkilerini pasifize etmenin, onları siyasal konulardan uzaklaştırmanın en temel aracıdır. Böylece halk kitlelerinin tepkilerinin açığa çıkması engellenmekte, onların siyasal iktidarı kendi ellerine geçirmeleri önlenmektedir. Bunun temel aracı, emperyalizmin askeri ve ekonomik yardımlarıyla ayakta duran devlet gücüdür.

Bu nedenledir ki, emeğinin karşılığını isteyen işçiler için de, ürününün değerini talep eden köylüler için de, oligarşik devlet gücünün yıkılması ve devletin ele geçirilmesi, en temel ve belirleyici konudur. Çalışanların ve üretkenlerin, aynı zamanda yöneten olabilmelerinin tek yolu budur ve bu tek yol devrim demektir. ★

Oligarşinin Zor Güçleri Bertaraf Edilmelidir!

“Mevcut durumda: Devrimci taktiğimizin ana hedefi oligarşidir ve anti-oligarşik mücadeleye öndedir. Anti-oligarşik mücadelenin önde olması eklektik bir seçmecilik değil, sınıfsal mücadelenin ulusal mücadeleye göre önde olması demektir.

Anti-oligarşik mücadelenin belirleyicileri de, oligarşinin siyasal zorunu kırma, sınıfsal olarak tecrit etme, emperyalizmin uzantısı olduğunu açığa çıkarma ve kitlelere aksiyonunu götürme-dir.

Anti-oligarşik mücadelenin bu unsurları tek tek ele alınarak birbirinden soyutlanamaz. Bu unsurlar, birbirleriyle bağlantılıdır. Ve bu anlamda anti-oligarşik mücadele, karmaşık bir görevler bütünüdür.

Oligarşinin siyasal zorunu kırma ve niteliğini açığa çıkarma görevi, direnme, siyasal zorun askeri ve oligarşik devlet aygıtına bağlılığını açığa çıkarmadan geçer. Direnme, en geniş anlamıyla, kitlelerin kitle pasifikasyonuna karşı durmasıdır. Direnme, mekanik anlamda bir karşı duruş, sadece bir savunma değildir. Direnme, oligarşinin siyasal zor araçlarına vurma ve işlemez hale sokma anlamı kazanır. Siyasal zora karşı verilen savaş, her türlü yıpratma ve tahribi içerir. Bu görev, kitlelerin tepkilerinin somutlaştırılması ve maddi bir güç haline getirilmesini gerçekleştirir. Sınıf mücadeleleri temeline dayanır ve kitleseldir. Siyasal zorun uygulanışına uygun düşen biçimde, çok yönlüdür. Ve diğer görevlerle bağlantılıdır. Bu görev ve hedefler, kitlelerin ajite edilmesini sağlar. Karşı-devrimin niteliğini açığa çıkarması bakımından da, propaganda niteliği taşır.

Oligarşinin siyasal zorunu bertaraf etme görevi, oligarşinin kitlelerden tecrit edilmesi görevini de beraberinde getirir. Oligarşinin kitlelerden tecrit edilmesi ve işçi-köylü ittifakı üzerinde

Kurtuluş Cephesinin maddi bir güç olarak inşa edilmesi, devrimimizin en önemli sorunudur. Devrimimizde sınıflar mevzilenmesinin temelini oluşturan bu görev, diğer görevlerle bağlantılıdır ve politik hedeflerin başında gelir.

Oligarşinin emperyalizmin uzantısı olduğu gerçeği, gerek emperyalizmin ülkemizdeki açık politika ve hedeflerine, gerekse askeri varlığına tavır almakla açığa çıkarılmalı, ülkemizdeki hakim sınıfların emperyalizmin ülkemizdeki temsilcileri olduğu ve onun sömürü mekanizması açıklanmalıdır. Bütün bu görevler, devrimci mücadelenin politik hedeflerini meydana getirir.

Anti-oligarşik mücadelenin siyasi özü, **demokrasi** ve **siyasi özgürlüklerin** mücadelesidir. Devrimimizin anti-oligarşik içeriği aynı zamanda devrimin demokratik içeriğini de oluşturur.

Tespit edilen politik hedeflere yönelik olarak yürütülecek devrimci savaş yanında, en yaygın demokratik muhalefetin yürütülmesi gereklidir. Demokratik muhalefet ve kitle direnişleri, oligarşinin tecrit edilmesinde önemli araçlardır. Ancak, çözücü (tayin edici) değildir.

Gerek demokratik muhalefet, gerekse devrimci savaş içersinde kitlelere götürülecek temel propaganda siyasi özgürlüklerin elde edilmesi olmalıdır.

Devrimin demokratik niteliğinin başında, oligarşinin siyasal zorunun bertaraf edilmesi ve kitlelerin siyasi özgürlüklerine kavuşması gelir.

Bizim siyasal yolumuz, gündemdeki anti-oligarşik mücadeleyi, tespit ettiğimiz politik hedeflere yönelik olarak, politikleşmiş askeri savaş temel, demokratik muhalefet tali olmak üzere, her yerde, işçi-köylü ittifakı temeli üzerinde maddi ve fiili örgütlenmemizi, hal-kan kurtuluş cephesini inşa ederek yürütmek olacaktır.” ★

(İlker Akman, Mevcut Durum ve Devrimci Taktiğimiz)

Oligarşi

“Solcu örgütlerin, Kürtlerin, Ermenilerin, bir takım kötü niyetli politikacıların teşebbüslerini devam ettirecekleri muhakkaktır. Bunlara karşı uyanık olunmalı ve teşebbüsleri muhakkak engellenmelidir.”

**Vehbi Koç
3 Ekim 1980**

VEHBİ KOÇ'tan KENAN EVREN'e “EMRİNİZE AMADEYİM”

Bugün ülkemizde iktidar tam olarak oligarşinin elindedir. Özellikle 12 Mart 1971'deki askeri müdahaleden sonra, ordu içinde bulunan küçük-burjuva devrimci-milliyetçilerin büyük ölçüde tasfiyesi ile birlikte, oligarşi, tüm devlet aygıtına egemen olmuştur.

Oligarşi, devlete tam olarak egemen olmasına rağmen, devrimci mücadeleyi engelleyememiş, kitlelerin yükselen mücadelesi karşısında, yönetimini askerileştirmekten başka hiçbir yolu kalmamıştır. 12 Eylül askeri darbesi, oligarşinin devrimci mücadeleyi engellemek amacıyla, kendisine bağlı silahlı güçlerin “huzur ve güven” için harekete geçmesinden başka bir şey değildir.

Oligarşi, başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere, tüm yerli işbirlikçilerden oluşur. Oligarşinin en temel unsurları tekeli sanayi burjuvazisidir. İşte tekeli ve işbirlikçi burjuvazinin en büyüklerinden biri olan Vehbi KOÇ, 3 Ekim 1980 günü 12 Eylül askeri darbecilerine bir mektup yazarak, onları desteklediğini açık bir biçimde ortaya koymuştur.

Koç Holding'in sahibi Vehbi KOÇ'un 3 Ekim 1980 tarihli mektubu, faşist generaller için bir “güvence” niteliğindedir. Ve işbirlikçi-tekeli burjuvazinin istemlerini genel olarak dile getirmektedir.

Vehbi KOÇ, bu mektubunda, 1973 sonrası gelişmeleri özetleyerek, 12 Eylül yönetimine gerekçeler sunmakla işe başlamıştır.

“O hale gelinmiştir ki, öğretmen öğrencisinden, amir memurundan, anne ve baba çocuğundan, fabrika müdürü işçisinden korkar olmuştur.” diyor Vehbi Koç.

Koç, kurulu düzenin hemen her yönden yıkılma noktasına geldiğini çok iyi bildiğinden, kendilerine bağlı askeri güçlerin darbesini “tasvip” etmekten başka bir şey yapmayacağı da açıktır.

“Ordu, yanlış kararlar alır ve yıpranır-sa, memleketi diktatörlük, onun arkası-

dan kömünizm gelebilir.” (Vehbi Koç)

O halde “bu defa girilen ıslahat hareketinin muvaffak olması için”, “uyanık” olunması gerekmektedir!

“Şimdi, 'faşist ordu iktidara gelip, kapitalistlerle birleşerek, Türk işçisini istismar ediyor' propagandası yapılmaktadır... Bu bilinerek, hazırlanacak kanunlarda gerekli tedbirler alınmalıdır.”

“Dinsiz millet olmaz” diyerek mektubunu sürdüren Koç, bu konunun “düzene” sokulmasını ister. Böylece daha sonraki yıllarda ortaya çıkan ünlü “Rabıta” olayının nereden ve kimler tarafından desteklendiği açığa çıkmaktadır.

Vehbi KOÇ tüm isteklerinin yerine getirilmesinin, halkın nasıl bir baskı altına alınmasına yol açacağını, insanların nasıl işkencelere maruz kalacaklarını çok iyi bilmektedir. Ancak bunlara ilişkin tek bir sözcüğe mektubunda yer bile vermemiştir.

Vehbi Koç mektubunu şu sözlerle bitirmektedir.

“Bize, ancak bizden hayır geleceğini bilmekteyiz. Milleti hayrı için vereceğiniz mücadelede, zatalilerine ve arkadaşlarınıza muvaffakiyetler temenni ediyorum.

Yukarıda yazdıklarım hakkında herhangi bir bilgi arzu edilirse, emrinize amadeyim.”

Onun dilinde “biz”, emperyalizm ve onun yerli işbirlikçileridir. Ve askeri güçlerin tepesindeki adamlarına “biz” diyerek onların uşaklıklarını açıkça ortaya koymaktadır. Vehbi Koç ve diğer işbirlikçiler 12 Eylül döneminin tüm baskılarının, işkencelerinin, katliamlarının zulümlerinin asıl sorumlusudurlar.

Onlar, bu sorumluluklarının hesabını generalleriyle birlikte devrim mahkemelerinde, teker teker vereceklerdir. Halkımız onları asla affetmeyecektir. ★

SABANCI HOLDİNG

- *** AKBANK
- *** AKSİGORTA
- *** AK/DRESDNER
- *** DUSA
- *** SASA
- *** İNSA
- *** SUSA
- *** BİFA
- *** BRİSA
- *** BEKSA
- *** BOSSA
- *** TEKSA
- *** YÜNSA
- *** PİLSA
- *** ÇİMSA
- *** KAYSA
- *** MARS A
- *** YAÇSA
- *** TEMSA
- *** VAKSA
- *** AYEKSA
- *** PARKSA
- *** KORDSA
- *** OLMUKSA
- *** CİGNASA
- *** HEFTİSA
- *** AKKARDANSA
- *** AKÇİMENTOSA
- *** TÜRK PHILIPS
- *** ANKARA HİLTON
- *** MERSİN HİLTON
- *** İSTANBUL HİLTON
- *** AK-INTERNATIONAL
- *** TÜRK SİN Aİ YATI-RIM BANKASI
- *** TÜRK SİN Aİ KAL-KINMA BANKASI

Bir İşbirlikçi Aile

Ülkemizdeki işbirlikçi-tekelci burjuvazinin de önde gelen isimlerinden birisinin SABANCI ailesinin sahip olduğu holding olduğunu hemen herkes bilmektedir. Ve çok az kişi Sabancı Holding'in işbirlikçiliğinden, sömürücülüğünden kuşku duyar.

Sabancı şirketler topluluğu, sözcüğün tam anlamıyla emperyalistlerin işbirlikçisi olarak, daha kuruluşlarının ilk anından itibaren kendilerini biçimlendirmişlerdir. Ermenilere yönelik soykırımları yarattığı bir ortamda ilk sermayelerini elde etmişlerdir. Özellikle KAYSERİ ve ADANA Ermenileri'nin kişisel güvenini kazanan Hacı Sabancı, Ermeni burjuvaların altın ve mülklerinin "yeddi-emini" olarak piyasaya çıkmıştır.

Soykırımdan kaçan Ermeniler'in, daha sonraki yıllarda yeniden geri almak üzere, mal ve mülklerini "en güvenilir kişi" olan Hacı Sabancı'ya teslim etmeleri, Sabancı ailesinin mallarının kökenini oluşturmaktadır.

Hacı Sabancı, Adana, Pozantı ve Osmaniye bölgesindeki Kuvayı Milliye şeflerine rüşvetler vererek, bölgedeki gücünü artırmıştır. 1922 sonrasında TBMM'ye milletvekili olarak giren bu eski Kuvayı Milliye yerel şefleri, Ermeni soykırımına ilişkin Ankara hükümetinin herhangi bir karar almaması için sürekli çabalamışlardır. Böylece Hacı Sabancı, Ermeni burjuvazisinin mallarının sürekli sahibi olarak, ilk "yerli" sermayesini sağlamıştır.

Sabancı ailesinin Ermeni mülk-

lerini yalan dolan ile gasp ederek sağladığı sermayeyi Adana pamuğu üzerinde kesin bir egemenlik kurmada kullanmış ve bunu gerçekleştirmiş de.

Sabancı ailesinin Ermeni burjuvazisinin mülklerini gasp etmiş olması, onun Amerika'daki Ermeni burjuvalarıyla işbirliği yapmasını engellememişti. Ancak bu işbirliği çok sağlam bir temele oturmadığı için, Sabancılar ilişkilerini daha çok, İngiltere ve Nazi Almanya'sıyla geliştirmek durumunda kalmışlardır.

Böylece "yerli" sermayesiyle Adana pamuk üreticilerinin ürünlerini "değerlendiren" Sabancı ailesi, TBMM'deki "dostları" aracılığıyla devlet desteğini de almakta gecikmemiştir. Ancak 1950'lere kadar devlete egemen olan küçük-burjuva milliyetçiliği, bu tür gelişmelere belli bir tepki göstermesi yüzünden, fazlaca gelişememiş olarak kalmıştır.

1950 yılından itibaren DP'nin iktidara geçmesiyle birlikte Sabancı ailesi için yeni bir dönem başlamıştır. Kendileri gibi bir toprak sahibi olan Menderes'in himayesinde devlet ile ilişkilerini her yönden geliştirmeye başlamışlardır. (Aynı dönemde, diğer büyük işbirlikçi burjuva olan Koç'un devletle ilişkisinin "bozulması", bunun diğer bir yanını oluşturur.)

BOSSA ile başlayan işbirlikçi burjuva gelişimi, yavaş yavaş mali alana kaymış ve ilk önemli atılımını AKBANK'ın kurulmasıyla gerçekleştirmiştir.

AKBANK, tümüyle yerel olarak faaliyet gösteren banka olarak, pamuk üreticilerini, “resmi tefecilik” yoluyla kendine bağımlı kılma ve giderek de mülksüz- leştirme amacını güdüyordu. Banka kredileri aracılığıyla kü-çük üreticilerin ürünlerini kendi fabrikasına teslim etmeye zorluyordu. Pamuk üreticilerinin desteklenmesi adı altında devlet yardımlarını da alan AKBANK, diğer yandan da Sabancı ailesine düşük faizle kredi temin etmenin bir aracı oluyordu.

Devlet kuruluşlarından sağlanan düşük faizli mevduatlar, yüksek faizle küçük ve orta pamuk üreticilerine verilerek muazzam kârlar elde ediliyordu. Böylece iki yönlü olarak sömürülen küçük pamuk üreticileri, bir süre sonra mülksüzleşmeye başladılar ve tarım işçileri olarak Sabancıların yanında çalışmak zorunda kaldılar.

Düşük fiyatla sağlanan pamuk, BOSSA fabrikalarında işlenerek, yüksek fiatlarla T.C. ordusunun ihtiyacı olan elbiseler için kumaş olarak devlete geri satılıyordu. İşte Sabancılar’ın yükselişi, bu şekilde, önlenemeyen bir yükseliş olarak, gözlerden uzak Adana’da gerçekleşmiştir.

SABANCI VE MHP

1969 yılından itibaren Adana bölgesinde örgütlenmeye başlayan faşist milislerin Sabancılar’la ilişkileri onların servetleri kadar derin köklere sahiptir.

Bizim gibi geri bıraktılmış ülkelerde devletin yönetim biçimi SÖMÜRGE TİPİ FAŞİZM olmakla birlikte, burjuvazinin zaman zaman faşist milislere gereksinme duydukları da kesindir. Sabancı ailesi, bu ihtiyacını 1922 yıllarından itibaren karşılamanın yolunu, hep “yerel milliyetçi güçler”de bulmuştur. Bu kez de öyle oldu.

Sabancı ailesinin güçlenmesine paralel olarak da politik düzeyde etkinliklerini artırmaları da gerekli idi. Öncelikle Adana düzeyinde milletvekili seçimlerini belli bir düzeyde etkileme yolunu bulmuşlardır. İşte tam bu dönemde ALPASLAN TÜRKER’in yönetiminde MHP, Adana’yı ilk genel merkezleri olarak seçtiler. Ve Türkiye’de, Adana’dan milletvekili seçilmiştir.

Bunlar hiçbir biçimde bir rastlantı değildir. Doğrudan Sabancılar ile MHP arasındaki ilişki, onların fabrikalarını, “komünist işçilere” karşı koruma temelinde gelişmiştir. MHP, uzun süre Adana ve çevresinde tam bir “depolitizasyon” ve “pasifikasyon” sağlamıştır. Ancak bir süre sonra Sabancı, gerek devletle olan ilişkilerini yeni bir boyuta ulaştırması yüzünden, gerekse faşist MHP ile olan ilişkisinin açığa çıkmasından korkmasından yeni bir arayışa yönelmiştir.

Bu yeni yolun ilk ifadesi, Adana ve çevresinde büyük tepkilere yol açan MHP’nin buradan taşınması olmuştur. Ama faşist milislere olan ihtiyaçları tam olarak bitmemiş olduğundan, MHP’nin KAYSERİ’ye genel merkezini taşımasını sağlamışlardır. Şüphesiz bunda Sabancı ailesinin Kayseri kökenli oluşları birinciden etkili olmuştur.

Böylece Sabancı ailesi faşist milislerin güçlü bir politik örgütlenmeye sahip olmalarında birinciden sorumlu olmuştur.

Genel olarak, oligarşinin, özel olarak da kendilerinin devlet üzerindeki etkinliklerinin artması üzerine, Sabancılar, faşist MHP ile olan ilişkilerini sınırlamaya ve giderek de en aza indirmeye başlamışlardır. 12 Mart sonrasında ortaya çıkan gelişmelerin resmi faşist güçlerin ortaya çıkışını güçlendirmesi, sivil faşistlerin önemini azalt-

ması kaçınılmazdı. Bunun ilk sonucu ise, MHP genel merkezinin Kayseri’den Ankara’ya taşınması oldu. Ve böylece MHP’de kendine yeni destekler aramaya başlayarak, tekelleşememiş sanayi burjuvazisine yönelmiştir.

Bugün Sabancı Holding, ülkenin önde gelen işbirlikçi teknelci burjuvalardan birisidir. Ancak onlar, gerek tarihsel olarak, gerekse ekonomik olarak yakın dönemdeki faşist milis örgütlenme ve onların katliamlarından birinciden sorumludur. Onlar aynı zamanda, ülkenin emperyalistler tarafından ve bizzat kendilerinin yardımı ile talan edilmesinden dolayı sorumludurlar.

NE YAPMALI?

Onlar, servetlerini yalan ve hileyle elde etmişler ve halkı sömürerek güçlenmişlerdir. Onların asıl gücü devlete ege-men olmalarından gelmektedir. Bu nedenle yapılması gereken, onları mülksüzleştirilemek için, önce politik iktidarı ele geçirilmesidir.

Sabancılar gibi, tüm işbirlikçilerin, sömürücülerin tüm mal varlıklarına, herhangi bir karşılık ödenmeksizin el konulması şarttır. Bu ancak silahlı bir devrimle gerçekleştirilebilir.

Silahlı mücadele nesnel bir zorunluluktur. Onlar kendi iktidarlarından, kendiliğinden vazgeçmeyeceklerdir. Üstelik, kendi mülklerini korumak amacıyla, ülke içinden ve ülke dışından, paralı askerler bulacaklardır.

Oligarşiye askerlik zorunluluğunu bir yana bırakan halk, kendi iktidarı için silahlanmak ve bunu düşmanlarına karşı kullanmak zorundadır.

İşte bu savaşın örgütü, Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi’dir.

★

KİT'ler Emperyalistlere SATILAMAZ!

KİT'ler, yani KAMU İKTİSADİ TEŞEKKÜLLERİ, 1930'larda kurulmuş devlet fabrikalarını ve şirketlerini kapsamaktadır.

1930'lardan itibaren, devlet eliyle ve devlet bütçesi kanalıyla kurulmuşlardır. Bunların kurulması için gerekli finansman dışardan borç alınmaksızın, devlet gelirleriyle karşılanmıştır. Yani temel tüketim malları üzerine konulmuş ek vergilerle sağlanmıştır.

KİT'lerin temel tüketim malları dediğimiz şeker, yağ, siğara, ekmek, tuz, bez vb. malları satın alanların, satın aldıkları sırada ödedikleri dolaylı vergilerle finanse edilmesi, onların tüm halkın, üstelik değişik kuşaklar geçirmiş halkın malı olduğunu açıkça gösterir.

Kamu İktisadi Teşekkülleri, sermayesinin tamamını devlete ait olan ve tekel niteliğindeki mallar ile temel mal ve hizmetler üretmek pazarlamak, amacıyla, yasayla kurulmuş, kamu çıkarını gözeten, yani kâr etmeyi birincil amaç olarak ele almayan ekonomik kuruluşlardır. Ve bugün emperyalistlere ya da işbirlikçilerine satılmak istenen fabrikalar ve şirketler, işte bunlardır.

Ziraat Bankası, Türkiye Halk Bankası, Turizm Bankası, Sümerbank, Etibank, Emlak Bankası gibi para işleriyle uğraşan KİTler olduğu gibi, Toprak Mahsülleri Ofisi, Devlet Malze-

me Ofisi, Zirai Donatım Kurumu, Demir Çelik İşletmeleri, Türkiye Kömür İşletmeleri, Türkiye Petrol Ofisi, Et ve Balık Kurumu, Türkiye Denizcilik Kurumu, ÇAYKUR, TEK, SEKA, MKE, TCDDY, THY, PTT, TEKEL gibi doğrudan temel mallar üreten şirketler ve fabrikalar, bugün satışı düşünülen kuruluşlardır.

KİT'lerin özel sermaye sahiplerine ve emperyalist şirketlere satışları, daha önceki dönemde başlatılmış olan Köprü Baraj hisselerinin satışlarıyla meşrulaştırılmaya çalışılmıştır. Köprü Baraj hisseleri satışı yoluyla, elinde az çok parası olan halkın, bu yolla enflasyona karşı kendini korumaya çalışması, günümüzde KİT'lerin yok pahasına emperyalistlere satılması için bir temel işlevi görmüştür.

KİT'lerin satılması, ülke kaynaklarının emperyalizm tarafından talan edilmesinin ulaştığı en üst boyuttur. III. bunalım döneminde işgalini gizleyen emperyalizm, bu satışlar yoluyla daha çok mal satabilecek duruma gelmeyi istemektedir. Ülke içindeki pazarın büyük kesimini denetiminde tutan KİT'lerin devreden çıkartılmasıyla, emperyalistler kendi mallarını daha kolay ve daha çok satabileceklerini hesap etmektedirler.

1950-80 arasında da emperyalistler, özel olarak da Ameri-

kan emperyalizmi, bazı KİT'lerin satılmasını istemiştir. Ancak dönemin tüm işbirlikçi iktidarları buna cesaret edememişlerdir. Çünkü o dönemde ülkemizde güçlü bir anti-emperyalist kitle hareketi ve mücadelesi bulunmaktaydı.

Ama bugün, 12 Eylül askeri darbesinin getirdiği depolitizasyon ortamı içinde ve halk kitlelerinin tepkileri pasifize edilmişken, bu amaçlarına ulaşmak istiyorlar. Fakat bunun kendileri için hiç de kolay olmayacağı görülmektedir. Halkın yaşam koşullarının daha da kötüleştirilmesine ve daha fazla sömürülmesine yol açan bir uygulama olarak "KİT'lerin satılması", ancak halkın kendi gücüyle durdurulabilir. Ve ancak demokratik bir halk devrimi satılan KİT'leri geri alabilir.

"SANAYİ, TARIM, MADENCİLİK, MALİ VE HİZMETLER SEKTÖRÜNDE YABANCI ŞİRKETLERİN DOĞRUDAN YATIRIMLARINA SON VERİLECEKTİR.

BU SEKTÖRLERDE EMPERYALİST ÜLKELERE AİT TEKELCİ ŞİRKETLERİN VE FİLYALLERİNİN TÜM MAL VARLIKLARI TAZMİNAT ÖDENMEKSİZİN MİLLİLEŞTİRİLECEKTİR."

(THKC/HDÖ, *Demokratik Halk Devrimi Programı*)

FMLN

FMLN, El Salvador'da mücadeleye eden çeşitli silahlı devrimci örgütlerin biraraya gelerek oluşturdukları bir askeri cephe'dir. FMLN'nin oluşumu, asıl olarak, 1980 Nisanında oluşturulan FDR (Demokratik Devrimci Cephe)'ye dayanmaktadır. FDR'yi oluşturan örgütler, 1980 Mayıs'ında DRU (Birleşik Devrimci Komutanlık) oluşturmuşlardır ve 1980 Ekiminde, bu örgütlenme FMLN Farabundo Marti Ulusal Kurtuluş Cephesi adını almıştır.

FMLN, FPL-FM (Farabundo Marti-Halk Kurtuluş Kuvvetleri); ERP/PRS (Devrimci Halk Ordusu/Salvador Devrimci Partisi); PRTC (Orta-Amerika Devrimci İşçiler Partisi) ve PCS (Salvador Komünist Partisi)'den oluşmaktadır.

FMLN'nin 1981-82 döneminde yaptığı büyük saldırılar, ABD'nin etkin askeri desteği karşısında zafere ulaşamamıştır. Bu durum FMLN de bir yol ayrımı ortaya çıkarmıştır.

"Denge" durumu gözönüne alınarak oligarşi ile görüşmeler yoluyla savaşa son verilecektir; ya da uzun halk savaşı çizgisine bağlı olarak mücadeleye devam edilecektir. 1983'ten itibaren birinci yolu PCS savunurken, ikinci yolu, bazı gerilla örgütleri savunmaya başlamışlardır.

PCS'nin başını çektiği grup, "Geniş Katılımlı Geçici Hükümet" teziyle, Salvador oligarşisi ile uluslararası güvencelerle (SSCB-ABD anlaşmasıyla) bir "uzlaşma" önerirken; "uzatılmış savaş" savunucuları halk savaşının kesin zaferine kadar silahlı mücadelenin sürdürülmesini öneriyorlardı. Ancak PCS'nin tezleri ağır basmış ve bir süre sonra oligarşi ile "diyalog" için "ateş-kes" ilan edilmiştir.

El Salvador

Gerilla Savaşında Ateş-Kes Nedir?

El Salvador'da FMLN'ye bağlı gerilla güçleri, bir yandan silahlı mücadeleyi sürdürürken, diğer yandan uluslararası düzeyde görüşmeler yapmaktadırlar. Bu görüşmeler sırasında en çok duyulan sözler, FMLN'nin uzun vadeli bir ateş-kesle birlikte "ulusal uzlaşma"nın sağlanmasını istediğidir.

El Salvador'da 1972'den beri sürdürülen silahlı mücadelenin, 1980'den itibaren genişlemesi ve bir halk savaşına dönüşmesi söz konusuysen, bu tür "uzlaşma" isteminin öne çıkması şaşırtıcı görünmektedir. Oysa, böyle bir anlayış, ne Latin-Amerika için, ne de El Salvador için yenidir.

El Salvador'da FMLN gerillalarının 1981-82 arasında gerçekleştirdikleri büyük saldırılar, Amerikan emperyalizminin etkin askeri ve ekonomik desteğine sahip oligarşinin yenilgisini büyük ölçüde engellemiştir. Halk savaşının kısa bir sürede zafere ulaşamaması, bugüne kadar gelen pek çok sorunun ve sapmanın kaynağı olmuştur.

Başını El Salvador "Komünist" Partisi'nin çektiği bir grup, silahlı mücadelenin kısa sürede zafere ulaşamaması üzerine, oligarşik yönetimle "diyalog" başlatılmasını önermişlerdir. Bu amaçla, bir yandan gerilla savaşında "kalıcı bir ateş-kes" ilan edilirken, diğer yandan geniş bir programın hazırlanması savunuluyordu. PCS'nin bu önerisi, "geniş katılımlı geçici hükümet için bütünleşme" temelinde, ülkede "ulusal uzlaşma" sağlamak için yapılmıştır. Önerilen "Geniş Katılımlı Hükümet", oligarşinin yöneticileri ile FMLN yöneticilerinin bir koalisyonu olacaktır. "Geçici Hükümet", demokratik bir anayasayı hazırlayacak ve ülkede "huzur ve barış" ortamının oluşmasını sağlayacaktır. Bu nedenle "şimdiki savaş durumunu ortadan kaldırmak için pratik koşulları yaratmak" PCS'nin önerisinin temelini oluşturmaktadır. Bunun gerçekleşebilmesi için de gerilla güçlerinin "ateş-kes" ilan etmesi gerekmektedir.

PCS'nin önerisinin içeriği, FDR'nin devrim programından kesin bir kopuşu ifade ediyordu. Her yönden "reformist" nite-

likteki bu öneri, gerek toprak devrimi, gerekse ulusallaştırmalar- da tümüyle oligarşinin çıkarlarını gözetmekteydi. Artık PCS'nin ağızından "oligarşik yönetimin yıkılması" ya da "halk savaşının zaferi" sözleri duyulmamaktadır. Bunların yerini "ulusal uzlaşma", "ulusal diyalog" sözleri almıştır.

PCS, bu tezlerini, özellikle 1985'den sonra SBKP içinde meydana gelen gelişmelere bağlı olarak, daha etkili olarak savunmaya başlamış ve aynı nedenle daha çok benimsenmeye başlanmıştır. "Nükleer savaş" önlemek "amacı" ile SSCB'nin Amerikan emperyalizmiyle "yerel ve bölgesel savaşlara başarımlı çözümler bulma" konusunda anlaşmaları, uzun savaşta yorulmuş ve yıpranmış olan Salvador halkı için önemli bir gelişme olarak görülmüştür. SBKP revizyonizminin böyle bir "umut" durumuna gelmesi ve onun sadık izleyicisi PCS'nin etkinliğini yaygınlaştırması, daha geniş kesimlerin desteğini almasını sağlamıştır. Uzun süredir PCS kendi tezlerinin halk kitlelerini savunmasız bırakacağı için kabul edilmez olduğunu söyleyenlere karşı, SSCB'yi bir "garantör devlet" olarak sunmaktaydı. Böylece emperyalizmin ve işbirlikçilerinin sömürü düzenleri bir yana bırakılarak, "barış" her şeyin önüne konulmuş olmaktadır.

PCS'nin oligarşiyle uzlaşarak "barış" içinde ülkenin "demokratikleştirilmesi" önerisi, tüm devrimci hedeflerin terk edilmesi demektir. FDR programındaki "toprak devrimi", revizyonist öneride "kırsal kesimdeki işçilerin reform uygulamalarına serbest katılımının sağlanması" istemine dönüştürülmüştür. Devrimci bir iktidar için emperyalist sömürden kurtulmanın temel bir aracı olan "dış ticaretin ulusallaştırılması" ise, PCS dilinde "dış ticaretin kamu yararına yönlendirilmesi" haline dönüştürülmüştür.

Bu gelişmeler içinde, devrimci silahlı örgütlenmelerin en etkililerinden olan FPL tam olarak devreden çıkmış bulunuyordu. Daha 1983 yılında, halk savaşının kısa sürede zafere erişemeyeceği ortaya çıktığında FPL içinde meydana gelen ayrışma ve çatışmalar bu örgütü ideolojik-politik düzeyde etkisiz kılmıştır. Böylece revizyonist anlayış FMLN'ye kolayca egemen olabilmektedir.

1989 yılında oligarşi ile yapılan görüşmeler sonucu belirsiz bir "anlaşma" ortaya çıkar çıkmaz, özellikle "ulusal uzlaşma" yanlıları San Salvador'a gelerek yasal çalışmalara başladılar. Ancak devrimci güçlerin, oligarşi ile yapılan anlaşmalara karşı tavırları, FMLN'yi tasfiye edilmekten ve dağıtılmaktan kurtarmış bulunuyordu.

Yasal faaliyetlere yönelen "eski gerillalar", 1989 sonlarında faşist milislerin saldırılarına maruz kaldıklarında, ünlü "ulusal uzlaşma"nın ne

anlama geldiği açık bir biçimde görüldü. "Uzlaşma"nın en büyük savunucularından Zamaro'ya karşı girişilen bombalı saldırının arkasından 10 sendikalı işçi öldürüldü. Bunun üzerine FMLN, bütün gücüyle San Salvador'a saldırarak, oligarşi ile yapılmış "anlaşma"yı askıya aldı.

Bu gelişmeler, emperyalist hegemonya altındaki ülkelerde, barış ve demokrasinin ancak demokratik halk devrimiyle gerçekleşebileceğini açıkça göstermiştir. Oligarşik yönetim ile "uzlaşarak" yapılacak "demokratik reformlar"ın hiçbir değerinin olmadığı El Salvador pratiğinde ortaya çıkmıştır.

Oligarşinin silahlı güçleri var olduğu sürece, yapılacak anlaşmaların kalıcı olamayacağı, burjuvazinin tarihi kadar eskiye dayanan bir gerçektir. Halkın silahlarını burjuvaziye teslim ettikten sonra nasıl katliamlara uğratıldıklarını, tarih binlerce kez tanıtlamıştır. Aynı şekilde, uluslararası konjonktüre bakarak stratejik planlar yapılmasının da ne denli yanlış olduğu bu olaylarla ortaya çıkmıştır. "Barış" adına, "reformlar" uğruna, halk güçlerinin silahsızlandırılmasına yönelik bir "ateş-kes" in kesin olarak halk savaşının terk edilmesinden başka bir sonuç vermeyecektir.

El Salvador'da silahlı devrim cephesi saflarında yer alan revizyonizmin yol açtığı bu sorunlar ve engeller, yıllar önce Venezüella'da açıkça yaşanmıştı.

1962 yılında Venezüella "Komünist" Partisi, MIR' le birlikte, FLN (Ulusal Kurtuluş Cephesi) ve FALN (Ulusal Kurtuluş Silahlı Güçleri) oluşturarak silahlı mücadeleyi başlatmıştır. FLN/FALN güçleri yedi cephede birden gerilla savaşına başladıklarında, revizyonist KP, kısa sürede zafer beklentisi içinde bulunuyordu. Onlar silahlı mücadeleyi, ülkedeki politik gelişmeleri "etkilemek" için bir araç olarak ele alıyorlardı. Bir başka deyişle, Venezüella oligarşisiyle "demokrasi" konusunda anlaşma yapabilmek için silahlı mücadeleyi bir "koz" olarak kullanmak, revizyonizmin temel çıkış noktasıydı. Onlar, emperyalizme ve oligarşiye, "eğer bir anlaşma yapılacaksa, bu, ancak bizimle olur ve ancak bizimle yapılacak bir anlaşma silahlı güçlerin etkisizleştirilmesini sağlar" mesajını vermek istiyorlardı.

1963 yılında, Amerika'lı kontr-gerilla uzmanlarının yönetimindeki Venezüella ordusu yedi kır gerilla cephesine yönelik operasyonlara başladı. Şehirlerde yürütülen silahlı eylemler ise, kırla eşgüdüm sağlanamadığı bir ortamda sürdürülüyordu. 1964 yılına girildiğinde Lara ve Falcon dışındaki kır gerilla cepheleeri yok edilmişti ve şehir örgütlenmesi önemli ölçüde darbe almıştı. Bu koşullar altında Venezüella "Komünist" Partisi, silahlı mücadelenin kısa sürede zafere ulaşamayacağını görmüş ve elindeki en büyük "koz"

un giderek etkisizleştğini tespit etmişti. Bunun üzerine oligarşiyle “anlaşma” için “diyalog” a karar vererek “ateş-kes” ilan etmişti.

VKP'nin gerilla savaşını bu terk edişi, aynı zamanda Kruşçev revizyonizmi ile Amerikan emperyalizminin ilişkilerini yeni bir boyuta çıkardıkları döneme denk düşmektedir. VKP, 1964 yılında göstermelik demokrasi içinde yerini alırken, gerillalar Falcon dağlarında uzun yıllar sürdürcekleri savaşlarına devam ediyorlardı.

Fidel CASTRO, Venezüella revizyonist partisinin devrimci mücadele karşısındaki bu tutumunu eleştirirken sözlerini şöyle bitiriyordu:

**“DEVRİM İÇİN SAVAŞMAYANA
KOMÜNİST DENMEZ!”**

HALK SAVAŞI VE DİPLOMASİ

Halk silahlı güçlerinin stratejik savunma aşamasından, stratejik denge aşamasına ulaşmalarıyla birlikte, genel kural olarak, emperyalizm, uluslararası ilişkilere ağırlık verir. Adına “diplomasi” denilen bu trafikte meydana gelen artışlar, son tahlilde, emperyalizm ve oligarşinin, halk savaşının zaferini engelleyemeyecek duruma geldikleri ve bunun bizzat kendilerince görülmesi demektir.

Halk savaşı koşullarında, “barış görüşmeleri”nin, ancak, savaşın askeri bir imha eylemi ile zafere ulaşmasının önlenmesinden başka bir anlamı yoktur. Ancak emperyalistler için bu görüşmeler, böyle bir imhayı engellemek için değil, işbirlikçilerinin yenilgisini engellemek için zaman kazanma isteğinden başka bir anlama gelmez. Halk güçleri için, düşmanın imha savaşıyla kesin yenilgiye uğratılmasına gerek olmaksızın, savaşın sona erdirilmesinin bir aracı durumundadır. Böyle bir görüşme sonucunda yapılacak anlaşma ile imha savaşının bedeli ödenmeyeceğinden, halk güçleri için kabul edilebilir olmaktadır. Ancak “barış görüşmeleri” emperyalizm tarafından dayatılmış koşullarda yapılamaz ve halk silahlı güçlerinin, zaman içinde dağıtılması amacının bir aracı olarak kullanılmasına asla izin verilemez.

”Barış”, gerçek barış, ancak ve ancak, emperyalizmin ve oligarşinin tüm silahlı güçleri, kayıtsız-şartsız tasfiye edilmeleri ve ülkeden çekilmeleri koşuluyla, uluslararası görüşmelerin konusu olabilir. Aksi halde, süreç, emperyalizmin yoğun ekonomik ve askeri yardımlarıyla oligarşik yönetimin güçlendirilmesi için işlemeye başlayacaktır.

Halk savaşının kesin zaferinin uluslararası planda onaylanması anlamına gelecek her tür-

lü girişim, devrimci güçlerce kabul edilebilir olmaktadır. Tersi girişimler, tümüyle emperyalizmin amaçlarına hizmet edecektir. Bu durum, tüm uluslararası alanda, devrimci ve demokrat kamuoyuna açık biçimde anlatılmak zorundadır.

Bizler, sadece, halk için barış yapmak durumundayız. Ama hiçbir biçimde halkın oligarşinin eline ve insafına terk edilmesi anlamına gelecek önerileri, “barış” adına kabul etmemiz olanaksızdır. Bu nedenle halk savaşında “barış görüşmeleri”, halkın silahlı örgütlenmesinin, ülkenin tek silahlı gücü olarak kabul edilmesi koşulları altında başarılı olabilir. Ve ancak bu temel üzerinde, ülkede, çoğulcu ve gerçek bir demokrasi kurulması için, pratik görüşmelerde bulunulabilir.

KISA DERS

El Salvador'daki halk savaşı pratiğinin ortaya koyduğu ilk ve en önemli ders, silahlı devrimci güçlerin birliğinin, öncü savaşının halk savaşına dönüştürülmesinde önemli bir etmen olduğudur.

Ancak, aynı pratik, bu birliğin, tümüyle halk örgütlerini kapsamakla birlikte, genel olarak revizyonizme açık bir oluşum meydana getirdiğini de göstermiştir. Revizyonizmin uluslararası desteklerinin geniş ve önemli ölçüde devlet desteğini içermesi, çoğu durumda halk savaşının “barış” görüşmeleriyle sona erdirilmesi açısından önemli olumsuzluklar yaratmaktadır. Bir halk kurtuluş cephesi içinde ve demokratik devrim düzeyinde, Marksist-Leninist bir ideolojik mücadelenin, halkın birliğine zarar vereceği İspanya İç Savaşı sürecinde açık biçimde görülmüştür.

Öte yandan da, revizyonizmin küçük-burjuva karakteri, geri-bıraktırlmış ülkelerin nüfus içinde çoğunluğu oluşturan küçük-burjuvazinin, devrimci savaşın uzaması karşısında gösterdiği tereddütlerle birleşerek devrimci savaşın bölünmesi yönünde etkide bulunabilmektedir.

“Reformizm”ini açıkça ilan etmiş bir parti bile, halk savaşının yükseldiği ya da halkın mücadelesinin zafere doğru geliştiği koşullarda, istemeye istemeye de olsa, bu silahlı devrimci mücadeleye katılımları, sadece taktik ittifak düzeyinde ele alınmak zorundadır. Bu açıdan revizyonistlerin örgütsel olarak silahlı devrim cephesine katılımları stratejik düzeyde ele alınmaması ve cephenin stratejik yönetimi düzeyinde gerçekleştirilmemelidir. Onlar, devrim mücadelesinde, sadece “geçici yol arkadaşları” durumundadırlar. Bu nitelikte her ilişki, silahlı devrimci mücadeleye zarar verecektir. ★

V. İ. LENİN

Leninizme adını veren Vladimir İliç Ulyanov Lenin, 22 Nisan 1870’de Simbirsk’de doğdu. 1893’de hukuk fakültesini bitirdi ve aynı yıl Petersburg’a (Leningrad) yerleşti. 1895’de Avrupa’ya gitti ve dönüşünde Petersburg’da bulunan Marksist grupların birleştirilmesini sağlayarak proletarya partisinin kurulması amacıyla “İşçi Sınıfının Kurtuluşu İçin Mücadele Birliği”ni kurdu.

1895 Aralık’ında tutuklandı ve 1900’e kadar Sibirya’da sürgünde kaldı. Sürgün dönüşü yeniden yurt-dışına çıkan Lenin, burada, Plehanov, Martov, Zasulic gibi bazı önde gelen Marksistlerle birlikte ISKRA (“Kıvılcım”) dergisini çıkartmaya başladı. Profesyonel devrimcilerle dayanan bir proletarya partisi görüşünü çeşitli yazılarında ortaya koydu ve büyük yankılar uyandıran “Ne Yapmalı”da bu düşüncelerini ayrıntılı olarak işledi. Böylece Leninist parti örgütlenme kavrayışı ortaya çıkmış oluyordu.

RSDİP’nin II. Kongresi’nde (1903) ortaya çıkan Menşevik-Bolşevik ayrışmasında Lenin, Bolşevik grubun önderliğini yaptı.

1917 Ekim Devrimi’yle iktidarın, Bolşevikler’in önderliğindeki proletaryanın eline geçmesiyle, Lenin, Sovyetler’in yürütme organı olan Halk Komiserleri Konseyi’nin başkanlığına getirildi. 1919 yılında III. Enternasyonal’in kurulmasını sağlayan Lenin, 21 Ocak 1924’de öldü.

Proletarya ideolojisinin kararlı bir savunucusu ve geliştiricisi olarak onun adı, Marksizm-Leninizmde yaşamaktadır. Marksizmin bu büyük kuramcısı ve pratikçisinin 49 cildi bulunan yazıları, proletaryanın mücadelesinin yolunu aydınlatmaya devam etmektedir.

Onlar Devrimlerde Yaşıyor

A. Farabundo MARTİ

1893’de El Salvador’un La Libertad (“Özgürlük”) bölgesinde doğdu. İlk ve orta öğreniminden sonra hukuk ve sosyoloji okumak için üniversiteye girdi. 1920 yılında Orta Amerikan halkının birliği için Guetamala’lı öğrencilerle birlikte ortak toplantılar düzenlediği için tutuklandı ve sürgüne gönderildi. 1925’te “Orta-Amerika Sosyalist Partisi”nin kurucularından oldu. 1925-28 arasında işçi sendikalarında çalıştı. 1928’de Nikaragua’ya geçerek Sandino’nun yanında Amerikan emperyalizmine karşı silahlı mücadeleye katıldı. 1929 yılında Nikaragua’dan ayrılarak Meksika’ya geçti. 1930 yılında Uluslararası Kızıl Yardım Örgütü’nün temsilcisi olarak ülkesine geri döndü. El Salvador Komünist Partisi’nin üyesi olarak çalışmaya başladı. 1932 yılında Komünist Partisi silahlı ayaklanma kararı aldığında, silahlı güçlerin komutanlığına getirildi. Ayaklanma sırasında tutuklandı ve 1 Şubat 1932 günü Ulusal Muhafızlar tarafından kurşuna dizilerek katledildi.

Proleter enternasyonalizminin aktif bir savaşçısı olan F. Marti, bugün, FMLN’nin adındaki onurlu yeriyle El Salvador halkının silahlı devrimci mücadelesinde yaşamaktadır.

A. Cesar SANDİNO

1893’de Nikaragua’nın Masaya eyaletinde doğdu. İlkokuldan sonra işçi olarak çalışmaya başladı. Honduras ve Guetamala’da maden işçisi olarak çalıştı ve bir süre de Meksika’da petrol şirketlerinde çalıştı. 1926 yılında ülkesine döndü ve aynı yıl içinde yapılan askeri darbeye karşı liberallerin başlattığı ayaklanmaya katıldı. Ayaklanma sırasında Amerikan deniz piyadelerinin Nikaragua’ya çıkartma yapması üzerine, liberallerin uzlaşıcı tutumları karşısında birkaç yüz silahlı savaşçısıyla birlikte kuzey bölgesindeki dağlara çekildi. Bu dönemde halkın “özgür insanların generali” dediği Sandino, 1933’e kadar silahlı savaşı sürdürdü. Aynı yıl Amerikan deniz piyadelerinin Nikaragua’dan çekilmek zorunda kalmasıyla seçimler yapılabildi. Seçilen liberal başkanla varılan anlaşma üzerine Sandino savaşın sona erdiğini ilan etti. Ancak onun kitleler üzerindeki prestijinden çekinen yeni işbirlikçiler 22 Şubat 1934 günü Başkanlık Sarayı’ndaki bir toplantıdan dönerken Sandino’yu yakalayarak katlettiler.

Onun adı, 19 Temmuz 1979 günü, FSLN bayraklarıyla halkın emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı kazandığı zaferde onurla dalgalanıyor.

Ulaş BARDAKÇI

1947 yılında Hacıbektaş'da doğdu. İlk ve orta öğreniminden sonra ODTÜ'ye girdi ve burada devrimci düşüncelerle tanıştı. Revizyonizmin ve oportünizmin egemen olduğu bir dönemde, Marksizm-Leninizmin devrimci çizgisini benimsedi. Dev-Genç'in oluşumunda etkin bir biçimde yer aldı. 1970 sonlarında Mahir Çayan yoldaşla birlikte tüm oportünist ve revizyonistlerle olan her türlü bağların kesilmesi ve THKP-C'nin kurulması çalışmalarında etkin biçimde yer aldı. THKP-C'nin ilk silahlı eylemlerinde yer aldı. Mayıs 1971 yılında E. Elrom'un kaçırılması üzerine başlatılan "Balyoz Harekâtı" sırasında esir düştü. Kasım 1971'de askeri cezaevinden firar eden beş devrimciden biriydi. THKP-C saflarındaki sağ-sapmanın tasfiyesi ve Öncü Savaşının sürdürülmesi düzeyinde İstanbul'da çalışmayı sürdürdü. 19 Şubat 1972 günü kaldığı ev oligarşinin zor güçlerince kuşatıldı. Ulaş yoldaş, düşmana karşı son kurşununa kadar savaşma kararlılığıyla çatışmaya girişti. Ve sabaha karşı şehit düştü.

İlker AKMAN

1950 yılında doğan İlker yoldaş, devrimci mücadeleye ODTÜ'ye girdikten sonra aktif olarak katılmıştır. Bu yıllarda öğrenci hareketinde yer alırken, 1971-72 döneminde THKP-C saflarında yer almıştır. Kızılderre'den sonra yeniden örgütlenme çalışmalarına katılarak THKP-C/HDÖ'nün kurucularından birisi olmuştur. THKP-C/HDÖ Merkez Yönetim Komitesi üyesi olarak Marmara ve Güney-Doğu Bölge Yöneticiliği yapmış ve 26 Ocak 1976 günü Malatya'da Beylerderesi'ndeki çatışmada diğer iki yoldaşıyla

birlikte şehit düşmüştür.

Ölümünden kısa bir süre önce hazırladığı "*Mevcut Durum ve Devrimci Taktiğimiz*" adlı yazısı bulunmaktadır.

Hasan Basri TEMİZALP

1950 yılında doğdu ve ilk ve orta öğreniminden sonra ODTÜ-Maden Mühendisliği'ne girdikten sonra devrimci mücadeleye katıldı. 1970-73 arasında THKO saflarında silahlı mücadeleye katıldı ve tutuklandı. 1974 yılında cezaevinden çıktıktan bir süre sonra THKP-C görüşlerini benimseyerek THKP-C/HDÖ saflarında profesyonel devrimci olarak çalışmaya başladı. Malatya-Elazığ çevresinde maden işçileri arasında çalıştı. THKP-C/HDÖ'nün Merkez Yönetim Komitesi üyesi olan Hasan Basri yoldaş, 26 Ocak 1976 tarihinde Malatya'nın Beylerderesi bölgesindeki silahlı çatışmada oligarşinin zor güçleri tarafından diğer iki yoldaşıyla birlikte şehit düşürüldü.

Yusuf Ziya GÜNEŞ

1955 yılında doğdu. 1971'deki silahlı mücadelenin etkisiyle THKP-C sempatisi olarak devrimci mücadeleye katıldı. ODTÜ-Mühendislik Fakültesi'ne girdikten sonra THKP-C/HDÖ üyesi olarak mücadeleye profesyonel olarak devam etti. Örgütün ilk silahlı eylem kadrolarından olan Yusuf Ziya yoldaş, İlker ve Hasan Basri yoldaşlar ile birlikte Sivas'da gerçekleştirdikleri silahlı eylemlerden sonra Malatya'da oligarşinin zor güçleriyle giriştikleri ilk silahlı çatışmada yer aldı. Bu çatışmadan iki gün sonra, 26 Ocak 1976'da kuşatıldıkları Beylerderesi'ndeki silahlı çatışmada iki yoldaşıyla birlikte son mermilerine kadar direnerek şehit düştü.

Yüksel ERİŞ

1951 yılında Tekirdağ ilinin Şarköy ilçesinde doğdu. Devrimci mücadeleye, Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü'nün müzik bölümüne girdikten sonra aktif olarak katıldı. 30 Mart 1972'deki Kızılderre olayından sonra THKP-C'nin yeniden örgütlenmesinde etkin bir rol oynadı. 1974 yılına kadar değişik bölgelerde profesyonel devrimci olarak örgütlenme çalışması faaliyetlerinde bulundu.

THKP-C/HDÖ'nün kurucularından olan Yüksel yoldaş, bu çalışmalarını süresince ülkenin hemen her yerinde görev yaptı. Kır gerillasının stratejik hazırlıklarını yönetti. THKP-C/HDÖ Merkez Yönetim Komitesi üyesi olarak "26 Ocak Harekâtı" için bulunduğu Trabzon'da 21 Ocak 1977'de şehit düştü.

Nedim ATILGAN

1959 yılında Uşak ilinin Karahallı ilçesinde doğdu. Küçük yaşta ailesi İstanbul'a taşındı. İlkokulu bitirdikten sonra işçi olarak çalışmaya başladı. 1979'dan itibaren THKP-C/HDÖ üyesi olarak örgütsel faaliyetlerde bulundu. 1980 Kasım'ında gözaltına alındıktan sonra hiçbir suçlamayı kabul etmedi. Bir süre sonra zorla askere alındı. "Halkın silahlı devrimcilere ihtiyacı varken, oligarşiye askerlik yapmak olanaksızdır" diyerek birlikten firar etti. Profesyonel olarak örgütsel faaliyetlere katıldı. 1981 Şubat ayında oligarşinin kuşatma ve imha operasyonlarından kurtulmak amacıyla Selendi-Kula dağlarında, bir grup yoldaş ile birlikte çembere alındılar. Bir hafta süren kuşatma sonunda meydana gelen bir çatışmada şehit düştü.

26 OCAK 1976

BEYLERDERESİ

Beylerderesi, Malatya ilinin 8 km. dışında bulunan, Bey Dağları'nın eteklerindeki bir bölgedir. Genellikle Malatya'nın geleneksel ürünü olan kayısının yarı-mamül hale getirildiği, paketlenildiği imâlathaneler bu bölgede bulunmaktadır. Bey Dağları'nın etekleri tümüyle Malatya ovasına hakimdir ve batısında Binboğalar bulunmaktadır.

İşte 26 Ocak 1976 günü üç THKP-C/HDÖ üyesi savaşçı oligarşinin resmi faşist silahlı güçleri tarafından burada kuşatılmışlardır.

Silahlı eylemlerde bulunmak üzere 24 Ocak gecesi Malatya'ya gelen yoldaşlarımız, karşılaştıkları polisler tarafından aranmak istenmeleri üzerine silahla karşı koymuşlar ve biri polis, diğeri bekçi olmak üzere iki resmi faşisti öldürmüşlerdir. Bu olay oligarşiyi çılgına çeviren olayların başlangıcı olmuştur.

12 Mart askeri müdahalesiyle silahlı devrim cephesini ezdiklerini, yok ettiklerini düşünen oligarşi için bu olay, tam bir şok olmuştur. Olayın duyulması üzerine Malatya bölgesindeki tüm askeri birlikler harekete geçirilmiş ve diğer bölgelerden takviye güçler sevk edilmiştir.

24-26 Ocak arasında üç yoldaşımız Malatya çevresindeki

kuşatmayı yarmak ve güvenli bir bölgeye geçmek amacıyla Beylerderesi bölgesine gitmişlerdir.

26 Ocak günü, saat 13'de üç yoldaşımız tren yolu boyunca mevzilenmiş bulunan resmi faşist güçler tarafından tespit edilmişlerdir. Bunun üzerine, uygun bir yerde savunma konumunu sağlamayı düşünen yoldaşlarımız, hızla, en yakın yerde bulunan bir kayısı kurutma fabrikasına girmişlerdir.

Fabrika kısa bir sürede yüzlerce asker ve polis tarafından kuşatılmıştır. Yoldaşlarımız, daha rahat edebilmek amacıyla ellerindeki otomatik silahları Malatya içindeki örgüt üyelerine bıraktıkları için, üzerlerinde bir adet 14'lü Browning tabancadan başka birşey bulunmuyordu. İşte bu tek tabancayla, yüzlerce polis ve askere karşı direnmeye karar vermişlerdi.

Yoldaşlarımızın kararlılığını bilen oligarşinin silahlı güçleri, onları imha etmek amacıyla kuşatma harekâtını sürdürdüler. Ferit KUBAT, özel olarak harekâtı düzenlemek ve yürütmek amacıyla göreve çağrıldı.

Erim hükümetinin "sessiz" İçişleri Bakanı ve 30 Mart 1972'de KIZILDERE katliamını yöneten kişidir. O, bir kez daha katliam için iş başına getirilmiştir. Kuşatılmış devrimcileri imha

etmede uzmanlaşmış bir kontr-gerilla yöneticisinin talimatıyla çatışma, bir imha saldırısına dönüşmüştür.

Kızıldere'de kullanılan tüm yöntemlerle başlayan harekât, ilkin yoldaşlarımızın bulunduğu binanın yerden ve havadan bombalanmasıyla sürdürülmüştür.

Yoğun ateş ve bombardıman altında üç saat süren çatışma sonucunda yoldaşlarımız HASAN BASRİ TEMİZALP, İLKER AKMAN ve YUSUF ZİYA GÜNEŞ şehit düşmüşlerdir.

Ancak oligarşi için onların öldürülmüş olması tek başına yeterli değildi. Oligarşi, sınıf kinini, kendi zor güçleri aracılığıyla yoldaşlarımızın cansız bedenlerinde dışa vuruyordu. Yoldaşlarımızın cesetleri binadan sürüklenerek çıkartılırken, oligarşinin faşist güçleri gazetecilere poz vermek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Bunlarla yetinmeyen oligarşinin zor güçleri, yoldaşlarımızın cesetlerini arabaların arkasına bağlayarak Malatya'ya kadar sürüklediler. Tıpkı Vietnam'da Amerikalıların, gerillaları öldürdükten sonra zırhlı araçlarının arkasına bağlayarak sürüklemeleri gibi. Bu, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin insanlıktan ne kadar uzak olduklarını gösteriyordu.

★

ÖLÜM HOŞ GELDİ, SAFA GELDİ

“Burada adı geçen önköşuller altında gelişimine başlayan bir gerilla birliğinin hayatta kalabilmesi için üç koşul vardır: Sürekli hareketlilik, sürekli uyanıklık, sürekli şüphe.

Askeri taktiğin bu üç unsurunun doğru uygulanması olmaksızın gerilla birliği zor hayatta kalır. Şu anımsanmalıdır ki, bu anlarda gerilla savaşçısı çizilmiş hedefin büyüklüğü ve onun gerçekleşmesi için yapılması gereken fedakarlıkların çokluğu ölçüsünde yiğitlik kazanacaktır.

Bu fedakarlıklar günlük çatışmalar, düşmanla adam adama çarpışmalar olmayacaktır. Bunlar çok daha ince ve geril-

lalar için ruhen ve bedenen çok zor dayanılacak biçimler olacaktır.

Belki düşman orduları tarafından çok kötü bozgunlara uğratılacaklardır. Kimi zaman gruplara bölünecekler, tutuklanırlarsa işkence göreceklerdir. Etkinlik için seçilmiş bölgelerde kuduz hayvanlar gibi izlenecekler, düşmanın peşinde olması huzursuzluğu onları sürekli kovalayacak, ileri sürülen nedenlerin ortadan kalkması ile baskı birliklerinden kurtulmak için, korkutulmuş köylülerin bile onları belli durumlarda teslim edeceklerine dair herkeşe ve her şeye şüpheyle bakacaklardır.

Ölümün bin kez mevcut bir kavram ve zaferin yalnızca bir devrimcinin hayal edebileceği rüya olduğu anlarda ölümden ya da zaferden başka bir alternatif olmamacasına.

İşte gerilla savaşının kahramanlığı budur.

Hedef saptama, ya düşmandan daha büyük birlikler toplayabilmek, ya da kırsal alanlardan yararlanarak avantajlar sağlamak suretiyle güçler dengesini tersine çevirerek, düşmanın genel üstünlüğünün karşısında seçilmiş bir noktada görece bir üstünlüğe erişmek için taktik bir formül bulmayla olur. Bu koşullar altında taktik zafer muhakkaktır.”